

J.G. Bellett

Wol en linnen

'U mag geen kleding van twee soorten stof aantrekken, van wol en linnen tegelijk'.

Deuteronomium 22:11 HSV

Het pad van de gemeente van God is een smal pad, zo smal dat het morele kompas zich voortdurend zou kunnen vergissen. Maar dit zou welkom moeten zijn, want het toont ons dat de Heere ernaar uitziet dat Zijn heiligen geoefend worden in Zijn waarheid en wegen en het simpele goed en kwaad van menselijke gedachten afleren, zodat ze vervuld worden met de gezindheid van Christus.

Elia

'En Hij zond boden voor Zich uit. En zij gingen heen en kwamen in een dorp van Samaritanen om voor Hem een verblijf in gereedheid te brengen. En zij ontvingen Hem niet, omdat Hij op weg was naar Jeruzalem. Toen nu Zijn discipelen Jakobus en Johannes dit zagen, zeiden zij: Heer, wilt U dat wij zeggen dat vuur van de hemel moet neerdalen en hen verteren zoals ook Elia heeft gedaan? Hij echter keerde Zich om en bestrafte hen en zei: U weet niet van welke geest u bent. Want de Zoon des mensen is niet gekomen om zielen van mensen te verderven maar te behouden. En zij gingen naar een ander dorp' (Luk. 9:52-56).

Het geval van Elia die oordeelde over de aanvoerders van de koning van Israël, waarnaar in de loop van de evangeliën wordt verwezen, brengt deze gedachten in herinnering. De Heer had Zijn aangezicht vast naar Jeruzalem gericht in de overtuiging dat Hij zou worden opgenomen. Iets van de gedachte aan de heerlijkheid en het koninkrijk roerde zich in Zijn ziel.

Ik geloof dat het bewustzijn van Zijn persoonlijke waardigheid en van Zijn hoge bestemming, zoals wij onder de mensen zeggen, Hem vervulde toen Hij Zijn reis naar Jeruzalem begon. ‘Het gebeurde nu, toen de dagen van Zijn opneming in vervulling gingen, dat Hij Zijn gezicht vastbesloten wendde om naar Jeruzalem te gaan. En Hij zond boden voor Zich uit’ (vs. 51).

De uitdrukking van bewuste waardigheid blijkt hieruit en geeft karakter aan het moment, en de discipelen voelen het. Ze lijken de toon van Zijn gedachten op te vangen, en daarom, wanneer het allereerste dorp, waar de weg van hun hemelse Heer doorheen liep, Hem de toegang weigerde, nemen ze het Hem kwalijk en zouden ze graag net zoals Elia in andere dagen, deze beledigende aanvoeders van Israël vernietigen.

Dit was de natuur, het natuurlijke besef van goed en kwaad. Waarom berispte de Heer het dan? Het ontbrak niet aan rechtschapenheid of genegenheid. De dag zal komen dat de vijanden van Christus, die niet willen dat Hij over hen regeert, voor Zijn aangezicht gedood zullen worden. Er was niets onrechtvaardigs aan de eis: ‘Wilt U dat wij zeggen dat vuur van de hemel moet neerdalen en hen verteren zoals ook Elia heeft gedaan?’, als we maar een ogenblik denken aan de Persoon en de rechten van Hem die zo onrecht werd aangedaan en beledigd.

Er was geen verkeerde genegenheid in deze overtuiging van het hart. IJver voor hun goddelijke Meester bewoog het; dit kan worden geëerd, het morele gevoel kan het volledig rechtvaardigen; maar Christus berispt het: ‘U weet niet van welke geest u bent’, zei de Heer tegen hen.

Maar waarom, vraag ik opnieuw, deze berisping? Was het omdat zij meer eisten dan Hem, die zij wilden wreken? Nee, zoals we hebben gezegd, want zulke eisen zullen eenmaal hun vervulling hebben; maar de discipelen hadden niet het juiste geestelijke begrip van het moment waar ze doorheen gingen. Zij hadden niet ‘de gezindheid van Christus’; zij onderscheidten de tijd niet om te weten wat Israël moest doen (1 Kron. 12:32); zij onderscheidten niet de dingen die verschillen; zij sneden het woord der waarheid niet recht.

Dit was hun fout: ‘U weet niet van welke geest u bent. Want de Zoon des mensen is niet gekomen om zielen van mensen te verderven maar te behouden’. Het was niet een verkeerd principe van moreel handelen dat de Heer in hun zielen ontdekt, maar onwetendheid aangaande het werkelijke of goddelijke karakter van het moment waar zij doorheen gingen. Zij zagen niet in – wat duizenden discipelen van nu, zoals zij toen nog niet inzien – dat de weg van Christus naar de heerlijkheid niet loopt via het oordeel over de wereld, maar via de overgave ervan; niet via zelfbevrijding, maar via zelfverloochening.

Dit was hun fout, en dit is wat de Heer berispte. Ze dachten natuurlijk dat deze vernedering erkend moest worden; dat als het vooruitzicht van heerlijkheid de geest van hun Meester vervulde en als zij zelf, in de geest van zo'n moment, voor Zijn aangezicht waren gegaan om Zijn weg te bereiden, alles wat in de weg staat zeker opzij gezet moet worden. De natuur oordeelde zo; en de natuur die zo oordeelde zou gerechtvaardigd worden door het morele gevoel van de mens.

Maar de geest van Christus heeft Zijn eigen manier en niets leidt de gelovige volledig anders dan dat: analogieën zijn niet voldoende, er moet een geestelijke gezindheid zijn die zelfs analogieën uitdaagt. Bepaalde overeenkomsten waren hier opmerkelijk: Elia was nog maar een paar stappen van de heerlijkheid verwijderd, net op weg om 'opgenomen' te worden, toen hij de hoofdmannen en hun vijftigen steeds weer sloeg. Hij was op een heuvel, vol grote verwachtingen, kunnen we zeggen, en de strijdwagens en ruiters van Israël en zijn hemelse reis lagen maar een beetje voor hem in visioenen.

De ziel van hun Meester leek voor de discipelen bij deze gelegenheid veel op die van Elia. Maar analogieën volstaan niet, en het gebruik ervan hier was alles in de war brengen, de Heer Jezus uit Zijn dag van genade halen in de tijd van Zijn oordelen; Hem uitnodigen of aansporen om te handelen in de geest van de tijd van Openbaring 11, terwijl Hij in het uur van Lukas 4 was.

De getuigen van Openbaring 11 kunnen naar de hemel gaan door de vernietiging van hun vijanden, vuur dat uit hun mond gaat om hen te verteren die hen kwaad doen, naar het voorbeeld van Elia; maar analogieën zijn niet de regel. Ze moeten uitgedaagd worden door die 'geest van Christus' die dingen onderscheidt die verschillen, en die in het licht van het woord leert dat Jezus naar de hemel gaat via een weg die de redding en niet de vernietiging van mensen bewerkstelligt; door Zijn verzaking aan de wereld en niet Zijn oordeel erover.

Elia wreekte zich op de beledigende kapiteins en ging toen naar de hemel; de getuigen zullen opklimmen naar de hemel en hun vijanden zullen hen aanschouwen (Openb. 11:3-11). Maar Jezus neemt de gestalte van een dienstknecht aan en is gehoorzaam tot in de dood, en dan verheft God Hem zeer. En zo is de heilige, zo is de kerk. 'U bent het die met Mij in Mijn verzoeken volhard hebt. Ik geef u een koninkrijk, zoals Mijn Vader Mij heeft gegeven'.

Hier was de vergissing: hier was het niet weten van welke geest zij waren. Analogie was een sterk voorstander van de beweging van hun geesten. Het morele verstand, dat oordeelt naar de gedachten van de mens en niet in het licht van Gods verborgenheden, rechtvaardigde het. Maar Hij die goddelijk onderscheid maakt tussen dingen die verschillen, berispte het: 'U weet niet van welke geest u bent'.

De weg van de discipelen hier zou alles hebben verstoord, het hele doel van God hebben tegengewerkt.

De parabel van de tarwe

Mattheüs 13

De discipelen doen me denken aan de dienaren in de gelijkenis van het tarweveld. De discipelen hadden gelijk volgens de mens, en die knechten ook. Is het niet gepast om het veld te wieden? Is het onkruid geen belemmering, omdat het de kracht van de grond deelt met het goede zaad, terwijl het zelf nergens goed voor is? Het gezonde verstand van de mens, het juiste morele oordeel, zou dit alles zeggen. Maar de geest van Christus zegt juist het tegenovergestelde: 'Laat beide samen opgroeien tot de oogst'.

Christus oordeelde alleen volgens goddelijke geheimen. Dat is wat de geest in de Meester vormde, perfect als die was; en dat is wat het gelijksoortige denken in de heilige moet vormen. God had doelen met betrekking tot het veld. Er zou een oogst komen en engelen zouden uitgezonden worden om te oogsten, en daarna zou er een vuur ontstoken worden voor het gebundelde en gescheiden onkruid. Maar tot nu toe, in het uur van Mattheüs 13, waren er geen engelen aan het oogsten op de akker, noch werd er vuur ontstoken voor het onkruid, maar alles was de geduldige genade van de Meester.

De Heer wil dat het veld nu nog onbewerkt is. De geheimenissen van God, de gedachten en bedoelingen van de hemel, kostbaar en heerlijk boven alle maat, eisen dit; en niets is juist dan de weg die wordt genomen in het licht van de Heer, in de kennis van de geheimenissen van het koninkrijk der hemelen. Ook zal de kerk niet naar de hemel gaan door een gezuiverde of geregelde of versierde wereld, net zo min als Christus naar de hemel zou zijn gegaan door een geoordeelde wereld. Dit moet goed worden afgewogen; want waar gaat het in het christendom om? Het is gewoon praktisch om dit alles te weerleggen.

Het christendom is erop uit om de wereld te reguleren, om het veld schoon te houden, om de weg naar de hemel en de heerlijkheid door een goed geordende en versierde wereld te laten lopen. Het heeft het zwaard in de hand van de volgelingen van Christus gelegd. Het zal niet wachten op de oogst, noch zal het naar 'een ander dorp' gaan. Zij wreekt onrecht in plaats van het te ondergaan. Ze ordent de kerk volgens de principes van een goed geregelde natie en niet volgens het patroon van een door de aarde verworpen Jezus. Het is vol met valse gedachten, oordeelt

volgens het morele gevoel van de mens en niet in het licht van de mysteries van God. Het is wijs in zijn eigen gedachten.

Ik weet heel goed dat er wel duizend harten kloppen die trouw zijn in hun liefde voor Christus, maar zij weten niet van welke geest zij zijn. Ik weet dat ijver, als het voor Christus is, hoewel verkeerd gericht, beter is dan een kilte in het hart, of onverschilligheid wat betreft Zijn rechten. Maar toch, de enige volmaakte weg is die welke in de ogen van de Heer genomen wordt door het verstaan van de geheimenissen van God, en de roeping van God en de aanwijzingen van de kracht van de Geest; en niet slechts naar de mode of de dictaten van de gewoonten en gedachten van de mensen.

En de roeping van God vereist nu dat het tarweveld ongezuiverd blijft, dat de vernedering door de Samaritanen onaangeroerd blijft, dat de middelen en de kracht van het vlees en van de wereld eerder geweigerd dan gebruikt worden; en dat de kerk de hemel bereikt, niet door het oordeel over de wereld in haar handen, maar door de verloochening ervan in haar hart en de afscheiding ervan in het gezelschap van een verworpen Meester.

‘Wie met Mij niet vergadert, verstroot’ (Luk. 11:23). Dat wil zeggen, wie niet werkt volgens het voornemen van Christus, maakt het eigenlijk alleen maar erger. Het is niet genoeg om met de naam van Christus te werken; geen heilige zou ermee instemmen om zonder die naam te werken. Maar als hij niet werkt volgens het doel van Christus, is hij aan het verstrooien. Menig heilige is nu bezig met het rechtzetten en verfraaien van de wereld, om het christendom als een geveegd en versierd huis te krijgen. Maar omdat dit niet het doel van Christus is, helpt en bevordert het de opmars van het kwaad. Christus heeft de onreine geest niet uit de wereld verdreven. Hij heeft niet zo'n huidig doel.

De vijand mag dan van optreden veranderen, maar hij is nog evenzeer ‘de god’ en ‘de vorst van deze wereld’ als hij ooit was. Het huis is nog steeds van hem, zoals in de gelijkenis (Luk. 11:24-26). De onreine geest was weggegaan, dat was alles; hij was niet weggezonden door de sterkere, zodat zijn aanspraak erop duidelijk was. En hij keert terug, en alles wat hij daar aantreft had het alleen nog meer een plek voor hem gemaakt. Hij vindt het schoon en versierd, zodat hij terugkeert met veel geestverwanten en zo de laatste staat erger maakt dan de eerste.

David en Petrus

Dit soort vergissingen zijn heel oude vergissingen. David vergiste zich op deze manier toen hij van plan was een huis voor de Heere te bouwen; maar het was een vergissing, hoewel hij die beging met een juist verlangen van zijn hart. De tijd was nog niet gekomen om voor de Heere een huis te bouwen, want Hij had David nog geen huis gebouwd. Het land was nog steeds verontreinigd met bloed, en totdat het was gereinigd, was er geen plaats voor de rust en het koninkrijk van de Heere.

David beging dus een grote vergissing, maar niet door dubbelhartigheid, maar door onwetendheid. Davids dwaling was deze: dat de Heere Zijn troon op aarde kon bestijgen voordat de aarde gezuiverd was. De dienaren in de gelijkenis vergisten zich aan de andere kant hierin, dat de kerk tot het instrument werd gemaakt om de aarde of de wereld te zuiveren.

Ik zou kunnen zeggen – in de taal van de Levitische verordening – dat David op het punt stond een kleed van ‘verschillende soorten’ aan te trekken, maar de Heere verhinderde dat. De wens van zijn hart, voor zover die uitdrukking gaf aan hemzelf, was acceptabel voor de Heere, maar toch werd het verhinderd. Dit toont ons hoe jaloers de Heere is dat Zijn eigen principes worden nageleefd en de positie waarin Hij Zijn dienaren en getuigen heeft geplaatst wordt gehandhaafd. Ja, dat zelfs het meest afhankelijkke en jaloerse verlangen van de heilige, hoewel het door God wordt gewaardeerd en zijn persoonlijke beloning of aanvaarding krijgt, nooit kan leiden tot het opgeven van Zijn gedachten en doelen.

Alles zou in verwarring zijn. Davids gedachten, hoe onschuldig en in zekere zin ook om door God goedgekeurd te worden, zouden alles in verwarring hebben gebracht, waardoor dit vreemde resultaat ontstond: de Heere die Zijn troon besteeg in een onrein koninkrijk en Zijn dienaar toestond Hem rust te geven voordat Hij Zijn dienaar rust had gegeven! Wat een verwarring zou dat geweest zijn! Wat een slecht getuigenis zouden deze gemengde principes hebben voortgebracht! Wie zou in het resultaat, als het was toegestaan, de genade of de heerlijkheid van de God van Israël hebben kunnen lezen?

De berisping van Petrus in Antiochië was meer gebiedend; want Petrus vergiste zich niet zoals David door onwetendheid, maar door de occasionele angst voor de mens, die zoals ons geleerd is en zoals we ervaren ‘een strik spant’. En het was iets ergers dan verwarring, het was perversie – in Deuteronomium 20:19-20 hebben we een verordening tegen perversie, of dingen tot een verkeerd gebruik ombuigen.

Maar toch, zelfs als het alleen maar neerkomt op verwarring, en dat door de hand van de meest geliefde dienaar, is het niet toegestaan, zoals dit geval van David laat zien; zoals ook in zijn andere handeling van het vervoer van de ark van Kirjath-Jearim. De verwarring daar werd niet goedgepraat door alle oprechtheid en godsdienstige vreugde die ermee gepaard ging (1 Kron. 13). Dat kon niet. Er mocht geen uur plaats aan worden gegeven door onderwerping; en hoe welgevallig de wens van Davids hart ook was voor God, die wegen moeten worden weerstaan, omdat het voornemen en de raad en gedachten van de Heere kostbaar zijn in Zijn ogen en eeuwig stand zullen houden.

Het is niet zo dat David en Petrus mannen van gemengde principes waren, zoals het woord zegt, of dat ze, zoals de verordening zegt, gewaden droegen van wol en linnen. Maar deze voorvallen in hun geschiedenis illustreren een ernstige waarheid, die we niet mogen vergeten: dat de Heere Zijn eigen principes zal rechtvaardigen zelfs tegenover Zijn liefste dienaren, dat Hij de wensen van hun harten zal en moet weerstaan als ze Zijn doel en Zijn getuigenis gaan vertroebelen of verstoren, ook al hebben zulke wensen veel van een persoonlijk, moreel karakter in zich dat Hij kan aanvaarden en waarin Hij Zich kan verlustigen.

Dubbelhartigheid

Maar naast deze gevallen van David en van Petrus, en van de discipelen in Lukas 9, die in een verkeerd toegepaste ijver voor de Heer die zij liefhadden, Zijn onrecht zouden hebben gewroken met ware en rechtvaardige genegenheid, is er een generatie die door dubbelhartigheid van de weg van God afwijkt. Zo'n generatie kan door de hele Schrift heen worden waargenomen, een volk van gemengde principes, dat om zo te zeggen kledingstukken van wol en linnen draagt die in strijd zijn met de roeping van God en de zuivere verordeningen van Zijn huis.

Het is misschien meer vernederend voor jezelf dan voor de meeste anderen om naar zo'n generatie te kijken, maar het heeft zijn voordeel voor de ziel en zijn gepastheid in dit uur.

Lot

Lot werd geassocieerd met de roeping van God. Evenals Abram, zijn oom, verliet hij Mesopotamië en na de dood van Terah, zijn grootvader, kwam hij met Abram in Kanaän. En hij was een rechtvaardig man, er rustte geen tastbare smet op hem. Abram volgde de weg van de natuur, maar hij herstelde zich telkens – met

schaamte ook – van de strikken van Egypte en van Abimelech. Maar Lot werd niet zo berispt, zolang hij in Sodom verbleef. We lezen alleen over hem dat zijn rechtvaardige ziel gekweld werd door de onreine omgang met de goddelozen. Maar hij behoorde ook tot het generatie waarover ik nu spreek.

Als Abrams gewaad af en toe vuil was, dan was het geen gewaad 'van verschillende soorten', maar dat van Lot was 'van wol en linnen'. Hij was niet trouw aan de roeping van God; hij werd een burger van Sodom, terwijl hij alleen maar een vreemdeling had moeten zijn. Hij koos voor de waterrijke vlakte en nam een huis in de stad, terwijl Gods getuige door het land trok van tent naar tent en van de ene tabernakel naar de andere. Van Lot zijn minder fouten opgetekend, maar wat dan nog? Hij was al zijn dagen een man met gemengde principes, terwijl Abram al zijn dagen trouw was aan de roeping van God. En zijn leven van valse principes bracht hem in smarten die zijn schande waren, en dat was echt verdrietig.

Lot werd gevangengenomen toen hij in de vlakte van Sodom woonde, en hij was de vernietiging nabij nadat hij naar deze stad was uitgeweken; en zijn leven vormt nog steeds, en is het altijd geweest, het getuigenis van iemand die weliswaar gered werd, maar 'als door vuur'. Hij had geen troost voor zijn ziel; zijn rechtvaardige ziel werd dag aan dag gekweld. Dit wordt van hem verteld, maar er is geen helderheid, geen vreugde, geen kracht, geen overwinning. De engelen waren zeer terughoudend ten opzichte van hem, terwijl de Heere van de engelen Zijn nabijheid en intimiteit toonde tegenover Abraham. Hij moest vluchten met zijn leven als buit, terwijl Abraham op hoog niveau leefde en het oordeel in de verte aanschouwde. En, wat veelzeggend is, we merken op dat nadat hij zijn eigen weg was gegaan en een man van gemengde principes was geworden, die afweek van het spoor waar de roeping van God hem zou hebben bewaard, hij en Abraham geen gemeenschap hadden.

Abraham zou hem te hulp schieten op de dag dat zijn principes hem in gevaar brachten; maar er was geen gemeenschap tussen hen. Ze konden elkaar niet geestelijk ontmoeten. De heilige van God zou hem als zijn bloedverwant beschouwen en hem de dienst van de bloedverwant bewijzen, maar er was geen echte gemeenschap tussen hen. En dit is geen ongewoon geval, tot op de dag van vandaag. Zo was Lot. In plaats van zijn roeping en verkiezing zeker te maken, was hij iemand die het volk van God ontving op het buitengewone getuigenis van de Heilige Geest – in plaats van op het noodzakelijke en gezegende krediet van zijn eigen roeping door God, of als een van die mensen van wie Paulus kon zeggen: 'Wetend, geliefde broeders, uw verkiezing door God'.

Jonathan

De menselijke natuur overheerst op droevige wijze in vele bekende heiligen van God; in sommigen meer, in sommigen minder, net zoals de vrucht van de Geest in hen werd gezien in toewijding en dienstbaarheid; bij sommigen dertigvoudig, bij sommigen zestigvoudig, bij sommigen honderdvoudig. Maar dit is iets anders dan iemand met gemengde principes zijn.

Zo was het met David. De natuur had soms de overhand in hem, maar hij was nooit een man van gemengde principes. Hij nam nooit opzettelijk plaats in een verband dat niet in overeenstemming was met de roeping van God die zijn handelen bestuurde. Zijn karakter was gevormd door die roeping, en zijn wegen waren ermee in overeenstemming. Maar het was niet zo gesteld met zijn vriend Jonathan; diens leven werd niet gevormd door de roeping van God en de kracht van de Geest die werkzaam was hierin. Hij handelde soms nobel en genadig, maar toch was hij niet gescheiden van het kwaad. Hij was niet trouw aan de zuivere principes van God die in die tijd openbaar werden. Hij was een man van geloof en van vele innemende geestelijke gevoelens, die hem zonder reserve een plaats geven in de herinneringen van de heiligen. Maar hij was niet daar waar de roeping van God hem wilde hebben. Sauls hof was toen een verontreinigde, zelfs een afvallige plaats.

God was toen met David. De heerlijkheid was bij hem in de woestijn; de holen en spelonken van de aarde verborgen hem toen. De efod was bij David, en ook de priester, en het zwaard van Gods kracht, getuige van de overwinning. De bloem en de toekomst van de natie waren ook bij hem: zij die een naam kregen in de grot van Adullam of op de dag van de wraak in Ziklag. Zulke zonen van Israël als deze mannen, die later schitterden aan het hof en in het leger van het koninkrijk, zij waren toen allemaal bij David.

De roeping van God leidde toen naar de grotten en holen van de aarde met de zoon van Jesse, en de kracht van de Geest werkte daar; maar Jonathan was hier niet. Dat is het trieste verhaal. Jonathan was niet daar waar de heerlijkheid was, waar de priester met de efod was, waar de verworpen man naar Gods hart zich bevond, waar alle beloften van het komende koninkrijk waren. Dat is het trieste verhaal.

Jonathan was een beminnelijk individu, hij had enkele nobele daden verricht en hij ademde hemelse genegenheden; en tot het einde toe mogen we er zeker van zijn dat David in zijn hart leefde. En van vele twijfels over zijn eigen vader mogen we even zeker zijn, dat zijn hart erdoor geplaagd werd. Hij gaf David persoonlijk nooit iets anders dan vreugde; terwijl we weten dat degenen die met hem omgingen, zelfs in zijn verdrukkingen, hem altijd zowel tot schaamte als tot verdriet waren.

Maar toch was zijn positie niet trouw aan de roeping van God in die tijd. Dit hield hem gescheiden van alles wat toen van God was, hoewel hij de Heere persoonlijk bij zich had. Totdat hij op de berg Gilboa viel, bleef hij in het kamp en de hofhouding van hen die daar met hem vielen, onteerd en verslagen als ze waren, omdat ze toen alle heerlijkheid hadden verloren en alles wat van God was in nationaal opzicht van hen was geweken.

Hij is een illustratie van een veel voorkomende situatie. Was het onwetendheid over de roeping van God, of dubbelhartigheid? We zullen het niet zeggen; maar toch zijn er in onze tijd, evenals Jonathan, vele heiligen die iemand na aan het hart liggen en die in persoonlijke gunst de meesten overtreffen, die zich echter niet bevinden op de plaats waar de kracht van de Geest volgens de regel van de bedeling werkzaam is. Nobele daden worden door hen individueel gedaan, maar hun verbondenheid met kwaad is hun oneer, zoals het bij Jonathan was – verbonden met een wereld die spoedig het oordeel tegemoet ging, en in hoven en kampen te midden van de onbesnedenen, met hen die met het zwaard gedood worden. 'Vertel het niet in Gath, zeg het niet in de straten van Askelon'. Jonathan illustreert dit, en dit is tot op de dag van vandaag heel bekend. Maar Jonathan kon de plaats niet goedkeuren; Jonathans aanwezigheid maakte Sauls kamp of hof niet anders dan het was.

De enige indruk die we krijgen van Lot in Sodom is die van een bezoedeld leven en niet van een geheiligd, zuiver Sodom. Volgens het woord in Haggai: 'Zie, iemand draagt geheiligd vlees in de punt van zijn kleding en raakt met de punt ervan brood, gekookt voedsel, wijn, olie, of welk voedsel dan ook, aan; wordt het dan heilig?' Toen antwoordden de priesters en zeiden: Nee. Daarop zei de profeet: 'Als iemand die onrein geworden is door een dood lichaam, iets van al die dingen aanraakt, wordt het dan onrein?' En de priesters antwoordden en zeiden: 'Het wordt onrein' (Hag. 2:13-14).

Er zijn echter 'dingen die verschillen', en de door God geoefende ziel moet ze onderscheiden. Er is een vuil kledingstuk, dat echter toch geen gemengd kledingstuk is, een kledingstuk van verschillende soorten, van 'wol en linnen'. Onze wandel door de Geest dient ertoe onze kleding onbesmet te houden; en iets anders of minder dan dat is niet de weg van de gemeenschap met Christus. Maar toch is elk bevuild kledingstuk geen kleding van gemengde stof; evenmin moet een kledingstuk met af en toe een draad van een andere soort worden verward met een kledingstuk waarvan de structuur is gemaakt volgens het principe van 'wol en linnen'.

De Schrift, altijd vruchtbaar en volmaakt, laat karakters zien die gevormd zijn door wat ‘gemengde principes’ genoemd worden en mensen die er af en toe door besmet worden, maar niet altijd erdoor gevormd zijn. Het leven van Lot was, zoals we hebben gezien, door en door gemengd. Er was dubbelhartigheid bij Lot; ik zeg dit niet met dezelfde duidelijkheid van Jonathan; maar toch was het leven van elk van hen van het begin tot het einde, toen het toneel van de verzoeking begon, bezoedeld door verbinding met kwaad.

Lot, hoewel verbonden met de roeping van God, was een man van de aarde; Jonathan, hoewel getuige van de smarten en het onrecht van David, bleef in de nabijheid van de vervolger tot het einde toe. Hun leven werd zo gevormd door verbindingen die niet in overeenstemming waren met de wil van God en de tegenwoordigheid van de heerlijkheid door alles heen. Het kleed van elk van hen was gemaakt van verschillende soorten wol en linnen.

Maar kijk naar Jakob in contrast hiermee, en in hem vinden we iemand van een andere generatie; hij was een voorzichtig man die zijn wereldse angsten en plannen en berekeningen had; en die ontsieren bepaalde delen van zijn leven. Zijn bouw van een huis in Sukkoth, zijn aankoop van een stuk grond in Sichem: het strookte niet met het pelgrimsleven in een tent, waartoe hij als een zoon van Abraham geroepen was.

Maar Jakob moet niet met Lot vergeleken worden; zijn leven werd niet gevormd door Sukkoth en Sichem, hoewel we hem daar wel zien, en uit zijn gedrag daar. Want hij was een vreemdeling bij God hier op aarde. En in de laatste dagen van zijn pelgrimsreis, toen hij in Egypte was, hoewel vele omstandigheden hem daar omringden om hem te verleiden het anders te doen, hebben we veel mooie bewijzen van de goede en herstelde staat van zijn ziel.

De dagen van Achab

De dagen van Achab, koning van Israël, koning van de tien stammen, waren zeker vruchtbaar voor dit soort illustraties. Er waren in die dagen een Elia en een Micha, een Josafat en een Obadja, naast zeventuizend mensen die de knie niet hadden gebogen voor de Baäl; en dit alles te midden van de ernstigste afwijking van de wil van God, in de tijd van Izebel en haar gruwelen.

Maar deze personen moeten niet allemaal op één hoop worden gegooid. Om de taal van ‘wol en linnen’ te gebruiken, of kleding van verschillende soorten stof, zou ik zeggen dat de kleding van Elia en Micha niet met elkaar te verwarren was. De

leren gordel van de een en de gevangenisbanden van de ander vertellen ons wat voor mannen ze waren en duiden op een volledige scheiding.

Over de zeventuizend kunnen we niet in bijzonderheden spreken; we kennen ze alleen onder Gods hand als 'een overblijfsel naar de verkiezing van de genade', en dat ze in een boze dag 'de knie niet gebogen hadden voor de Baäl'. Maar Obadja was Elia niet, en ook tussen hem en Josafat moeten we nog onderscheid maken; zo groot was de morele verscheidenheid die in die dagen werd geïllustreerd tot onze lering.

Josafat

Josafat, koning van Juda, uit het huis en geslacht van David, was een bijzondere man, maar hij werd bij tijd en wijle, en te vaak, in een verontreinigende verbinding aangetroffen. Hij was van Jakobs geslacht, hoewel misschien gebrekiger dan Jakob in dat geslacht. IJdelheid verstrikte hem keer op keer, zoals wereldse politiek de aartsvader verstrikte. Josafat sloot zich aan bij Achab. Op de dag van de strijd trok hij de koninklijke kleding aan, een kledingstuk dat helaas van 'verschillende soorten' was; en het kostte hem bijna zijn leven, zoals dezelfde kleding Lot bijna het leven kostte in de stad Sodom.

Hij handelde daar op een verschrikkelijke manier die niet strookte met de heiligheid en afzondering van het huis van David. Maar hoewel dit alles waar is, ben ik niet geneigd om Josafat in het gezelschap van Lot te plaatsen. Zijn leven was er niet een van gemengde principes; zijn gewaad was niet opzettelijk samengeweven van 'wol en linnen', hoewel het droevig en beschamend was voor het getuigenis dat een zoon van David en een koning in Jeruzalem gaf. Zijn handen verrichtten nobele daden en zijn geest ademde dierbare genegenheden, en de God van zijn vader zegende hem; maar net als Jakob, en in nog pijnlijker mate, raakte hij verstrikt in verbanden die zijn getuigenis tot een zeer gemengde, onvolmaakte zaak maakten.

Het was niet alleen de natuur die soms de overhand had, dat kan in iedereen gezien worden – in degenen van het beste geslacht, in Abraham en in David. Het was niet slechts een bevuild kledingstuk waarvan de vlek duidelijk zichtbaar was, maar een kledingstuk waarvan de structuur nauwelijks te onderscheiden was, of het nu van één soort was of een afgekeurd kledingstuk van 'wol en linnen'; zo schandelijk komen de verschillende soorten soms erin voor, maar niet altijd.

Obadja

Maar het kledingstuk dat Obadja in die dagen droeg kan niet worden verward met iets anders. Er is geen nauwkeurig onderzoek nodig om te zien wat het is. De 'verschillende soorten' wol en linnen zijn van top tot teen erin te zien. Zijn leven was van die structuur. Het was niet zo dat hij soms alleen maar erin verstrikt werd, noch was het zo dat zijn weg soms bezoedeld was, maar zijn hele leven getuigde van iemand met gemengde principes.

Hij was een godvruchtig man, maar zijn wegen waren niet in overeenstemming met de kracht van de Geest in die tijd. Hij had respect voor de ellende van de profeten, hij verborg hen in grotten voor vervolging en onderhield hen daar; maar al die tijd was hij de adviseur, de metgezel en de dienaar van koning Achab, in wiens koninkrijk ongerechtigheid werd bedreven. Het 'linnen en wollen' vormde zo het gewaad dat hij al zijn dagen droeg. Het was niet de lederen gordel van Elia; en wanneer ze elkaar ontmoeten wordt dit verschil getoond en het meest treffend uitgedrukt.

Obadja doet enige moeite om de geest van Elia te verzoenen. Hij herinnert hem eraan wat hij voor de vervolgte profeten van God had gedaan ten tijde van hun moeilijkheden en zegt hem dat hij de Heere vreesde; maar Elia gedraagt zich langzaam en kil tegenover hem. Dit alles is pijnlijk tussen twee heiligen van God, maar het wordt zelden zo ervaren; het is een gewone zaak, zou ik zeggen, maar veel vaker gevoeld dan toegegeven (1 Kon. 18).

Er had geen vermenging van de geesten van Abraham en Lot kunnen plaatsvinden, nadat Lot de weg van zijn oog en zijn hart was ingeslagen en in die richting verder was gegaan – als inwoner van Sodom. Dit wordt ons niet verteld in de geschiedenis, dat is waar, maar we vinden uit de geschiedenis, zoals ik al eerder opmerkte, dat ze elkaar daarna nooit meer hebben ontmoet; en we kunnen gemakkelijk weten waarom. Omdat zulke dingen nog steeds echte en levende dingen zijn. De Abrahams en de Lots van vandaag ontmoeten elkaar niet; of als ze elkaar ontmoeten is er geen gemeenschap. Zij genieten niet van verkwikking in de liefde van Christus.

Abraham redde Lot uit de handen van koning Kedor-Laomer, maar dit was geen samenkomen van heiligen; ze konden zich niet verenigen. En als het volk van God qua karakter niet bij elkaar kan komen, kunnen ze maar beter uit elkaar gaan. In de geest zijn ze al gescheiden.

Zo was het ook in een veel levendiger mate bij Elia en Obadja. De man met de leren gordel, Gods vreemdeling in het land in de dagen van Achab, was niet vaak in het gezelschap van de gouverneur van Achabs huis. Maar ze ontmoetten elkaar op een kwade dag, een dag die ons doet denken aan de dag van het dal vol asfaltputten, de dag van de ballingschap van Lot.

Achab, zijn meester, had het land verdeeld met Obadja om water te zoeken in de tijd van droogte. De Heere God had het zwaard van Zijn knecht Elia over het land opgeheven om het regen noch dauw te geven; en in een uur van Obadja's verwarring en van Elia's opdracht onder God ontmoeten zij elkaar. De gelegenheid is interessant en betekenisvol en heeft lessen voor onze zielen. Obadja spant zich in en Elia is terughoudend. Dit is natuurlijk en noodzakelijk zo. Obadja probeert zich met Elia te verenigen, maar Elia stribbelt tegen. Obadja noemt Elia zijn heer, maar Elia herinnert hem eraan dat Achab zijn heer is.

Want dit is niet goed. Het is niet de bedoeling dat we de wereld dienen en achter elkaars rug verder gaan, en dan, wanneer we samenkomen, aannemen dat we elkaar als heiligen ontmoeten. Dit is niet goed; maar de poging om het zo te doen is heel natuurlijk, nee, het is heel gewoon in dit uur. Maar Elia handelde in karakter, trouw aan zijn broeder nu, zoals hij eerder aan zijn Heer was geweest; en dit is prachtig, en het zou kostbaar moeten zijn wanneer we het krijgen. Obadja had in Elia's afwezigheid met de wereld gewandeld; en Elia kan hem niet laten veronderstellen dat hij één met hem was, hoewel nu in zijn aanwezigheid.

Obadja pleitte: 'Wat heb ik gezondigd dat'. Maar waarom dit? Elia had hem niet beschuldigd van zondigen. Waarom deze verontrusting en beroering van geest? Elia bracht zijn leven of veiligheid niet in gevaar, of een van zijn belangen; hij verstoorde niets dat hem toebehoorde. Waarom deze verontrusting en toevlucht zoeken in de gedachte zijn veiligheid te vinden in het feit dat hij niet gezondigd had? Het is een armzalige, lage staat van de ziel als een heilige zich alleen hiervan bewust is, dat hij niet gezondigd heeft. Is dat genoeg om de gemeenschap te genieten of de geest van een Elia te begrijpen?

Was Obadja niet in het paleis van Achab geweest, toen Elia bij de beek Krith was? Dat is de vraag, en niet de vraag of hij gezondigd had of niet. Was Obadja bij hem geweest over het vat meel of de kruik olie? Elia had hem niet verteld dat hij gezondigd had; hij hoefde zichzelf niet te beschermen of zichzelf zo aan te prijzen. Maar Elia kan hem alleen maar laten weten dat hun geesten niet samengingen, want ze hadden elkaar van verschillende kanten ontmoet.

'Is het mijn heer niet verteld wat ik deed toen Izebel de profeten doodde?' Wat had dit alles voor zin? Elia had zijn verleden niet doorgenomen; het was beter om het

meeste ervan onvermeld te laten; en het is een ellendige zaak voor een heilige van God om op deze manier over zijn karakter of zijn vroegere wegen te spreken. Dit is geen reden, geen toereikende titel, voor de tegenwoordige gemeenschap der heiligen, en ook geen geschiktheid daarvoor.

En dit zijn Obadja's gedachten, toevluchten en smeekbeden nu hij in de aanwezigheid is van een trouwe getuige van Christus. Hij had niet gezondigd en in het verleden had hij dienst gedaan. Wat een laag besef van de gemeenschappelijke roeping van het volk van God moet de ziel hebben die kan denken dat het in stand gehouden kan worden en dat heiligen samen verder kunnen gaan op zo'n titel en bevoegdheid als deze!

Als de wereld gediend wordt als we achter elkaars rug zijn, weliswaar mogen we dan niet gezondigd hebben, zoals de mensen zeggen; en al hadden we karakter en deden we dienst in vroeger dagen, dan zijn we nog niet geschikt voor elkaars tegenwoordigheid als heiligen van God. Zijn we in de hemelse gewesten geweest, of in het hof van Achab? Hebben we voorzieningen getroffen voor het vlees, of verlangen we naar de dingen van Christus? Er zijn andere dingen dan erop te pleiten: 'wij hebben niet gezondigd', of handelen op bekend karakter en diensten uit het verleden. Dit zijn de enige dingen die ons geschikt maken voor de ware gemeenschap der heiligen.

Obadja was gouverneur over het huis van Achab; hoe kon iemand als Elia zich bij hem op zijn gemak voelen? Hij voelde zich terughoudend en hij uitte dat in gedrag, zo niet in woorden. Obadja was de man van woorden bij deze gelegenheid. Dat was ook natuurlijk, en is de gewone stijl van zulke gelegenheden of van zulke omgang tussen Elia's en Obadja's tot op dit uur. Want het is inderdaad geen gemeenschap, als er inspanning is aan de ene kant en terughoudendheid aan de andere kant. Dit is zeker niet de gemeenschap der heiligen.

Maar het heeft allemaal een reden en is tegenwoordig heel gewoon. Ze gingen niet met elkaar om, dat was het feit. Hun geesten konden zich niet vermengen. Het gewaad van verschillende soorten wol en linnen, dat een heilige van God alleen maar kon dragen aan het hof van Achab, paste niet bij de leren gordel van een afgezonderde, lijdende getuige van Christus. We zien deze heilige van God maar één keer in feestgewaad; maar zijn stem is zo vol van heilige, ernstige betekenis voor ons.

De arme weduwe van Zarfath, die Elia onlangs had verlaten, genoot de volle stroom van Elia's sympathie; en dat nederige, afgelegen huis, met zijn vat meel en zijn kruik olie, was getuige geweest van levende gemeenschap tussen verwante geesten, en gaf een tafereel te zien dat zijn bron en zijn beloning bij God had.

Maar Elia en Obadja waren zo niet in gezelschap van elkaar. Elia is te waarachtig om Obadja in zijn geest dichtbij te laten komen, of om in te gaan op de moeite die hij deed om hem te verzoenen. Ik ben er volledig van overtuigd dat dit alles betekenis heeft. Abraham en Lot ontmoetten elkaar nooit, zoals we hebben gezegd, nadat ze uit elkaar gingen toen Lot zijn ogen ophief over de goed bewaterde vlakten van Sodom. De morele afstand was groot genoeg om hen uit elkaar te houden, hoewel een reis van een sabbatdag hen bij elkaar had kunnen brengen. Dat is een veelzeggend bewijs!

En zo ook Elia en Obadja: hun ontmoeting was geen ontmoeting. Net zo goed zou Abrahams redding van Lot uit de handen van Kedor-Laomer een samenkomst genoemd kunnen worden. Dit was niet 'de gemeenschap der heiligen'. Dit was geen verkwikking van gevoelens in de Heer. Maar dit alles herhaalt voor het hart een vaak verteld verhaal.

Ebed-Melech

Ebed-melech, in de dagen van een andere profeet, was een man van de Obadja-generatie, echter niet zo uitgesproken als zijn oudere broer. Net als hij hield hij van de profeet van God, en tegenover een kwetsend en beledigend hof, en gehinderd door de schuchterheid van de koning, pleitte hij voor Jeremia en diende hij hem met gunstige persoonlijke diensten.

Maar hij was geen getuige zoals de profeet. Hij was bang voor de Chaldeeën (Jer. 39:17), het zwaard van Gods toorn, en dat was niet de toestand van de getuige van de Heer. Maar zijn zwakheid werd niet veracht in de rijke genade van God. Zijn vriend kreeg weer zijn plek, en ten dage van het oordeel kreeg Ebed-melech zijn leven als buit toen Jeremia in ere werd gehouden. Ebed-melech werd toen gered, maar dat was alles; de profeet werd beloond.

Zo hebben we in andere dagen een generatie gezien die, hoewel behorend bij Gods volk, zich jammerlijk ver hield van de plaats waarheen de roeping van God hen zou hebben geleid. Zo was Lot en zo was Jonathan, en zo waren Obadja en Ebed-melech. Het was meer of minder dubbelhartigheid in hen, of liefde voor de wereld in grotere of kleinere mate in hun zielen.

Maar zo'n generatie is er in overvloed in dit uur. Heiligen worden gezien in situaties en verbanden waarvan de roeping van God hen zou scheiden, even zeker als het Lot uit Sodom zou hebben gehouden. Maar het volgende kan met even grote

zekerheid in een groot aantal gevallen worden toegevoegd: deze onzuivere verbinding komt voort uit onwetendheid of gebrek aan harten die onderwezen zijn in het koninkrijk van God. Zij hebben niet geluisterd naar het getuigenis van de verborgenheden van het koninkrijk, maar overlegd met vlees en bloed. Ze hebben de stem van de Herder Die hen naar buiten roept niet gehoord (Joh. 10).

Ze hebben hun plaats niet begrepen als een hemelse vreemdeling op aarde, en die religieuze verbinding met de wereld is Lot in Sodom, of een Israëliet met een kleed van 'verschillende soorten, als van wol en linnen'. De wereld is nog zekerder voor het oordeel bestemd dan Sodom was; tien rechtvaardigen zouden de steden van de vlakke gespaard hebben, maar niets kan het oordeel van 'de tegenwoordige boze wereld' ongedaan maken.

Hier wil ik echter aan toevoegen dat het onderscheid tussen Lot en Jonathan tegenwoordig in veel zielen te zien is. Lot had niets om Sodom voor hem te bestemmen; alles waarvan hij wist dat het van God was, was daarbuiten; en zelfs de natuurlijke dingen konden niet pleiten voor Sodom. Abraham en Sara waren daarbuiten, als de getuigen van de roeping en de tegenwoordigheid van God, zijn bloedverwanten naar het vlees. Alles wat heilig was in godsdienst of natuur was erbuiten; en de voorzienigheid pleitte ook hiervoor, want de vlakke van Sodom had hem al in gevaar gebracht t.a.v. zijn leven en vrijheid, en waarschuwde hem de stad te vrezin.

Het was de wereld en niets anders dan dat, wat in Lots hart weerklonk ten gunste van Sodom. Maar voor Jonathan had de natuur wel een pleitgrond. Het is waar dat alles wat van God was, zich in die tijd buiten Sauls hof en kamp bevond; maar de aanspraken van verwanten, de stem van de natuur – nee, de autoriteit van de natuur – werden van binnenuit gekend en gevoeld. Zijn vader en de familie waren er wel, maar David en God niet.

En zo is het tegenwoordig. Er zijn veel dingen die van binnenuit pleiten. De natuur, de morele en godsdienstige dingen pleiten daar; mogelijkheden van dienst en getuigenis, gehoorzaamheid aan gezag, handhaving van de orde, de gevaren die dreigen voor het sociale welzijn, de vrede van gezinnen, en het voorbeeld voor kinderen en bedienden. Die dingen worden bepleit, en ze komen allemaal van binnenuit, en stellen verschillende eisen aan de loop van de wereld. Maar deze dingen samen kunnen nooit tot de heilige spreken of tegenover hem pleiten met het gezag van de roeping van God.

Als de kerk een hemelse vreemdeling op aarde is, dan verontreinigt een verbond met de wereld haar. Het ruïneert haar als getuige van God; en om op die manier te verontreinigen en haar van de plaats van getuige af te leiden, is het doel van de

vijand en is dat vanaf het begin geweest. Was het niet de slang die Adam in de hof verleidde en wegvoerde van de plaats waar de Heere God hem had neergezet? Nee, eerder nog dan dat: Wordt ons niet verteld over engelen die zondigden, zodat zij hun eerste staat niet behielden?

Zo ging het daarna met Israël. 'U bent Mijn getuigen', zei de Heere van hen. Maar de vijand kreeg de overhand, totdat het getuigenis weg was. 'Mijn huis zal een huis van gebed genoemd worden, maar u hebt het tot een rovershol gemaakt'. Het waren succesvolle pogingen van de vijand om de plaats waar God Zijn getuigen had neergezet, weg te halen. Het is niet alleen dat er een vuiltje was, of een smet, of een breuk, maar het was rebellie: het grote doel of de gedachten van God overgeven aan de vijand.

Het tegenovergestelde effect, in precies dezelfde poging, zoals door een ander is opgemerkt, wordt bij Jezus gezien. 'Als U Gods Zoon bent', zei de verleider. Zijn bedoeling was Hem ertoe te brengen Zijn plaats op te geven, de plaats van volmaaktheid en volledige onderwerping die alleen Gods wil volgde. Maar alles was volmaaktheid en overwinning in Jezus, maar alleen in Jezus, of het nu voor Hem was of na Hem. Want het getuigenis van deze bedeling is net zo bedorven als van andere bedelingen. Wat was ingesteld om als hemelse vreemdeling op aarde te leven, als metgezel van de verworpen Christus, heeft zich trouweloos verbonden met de goddeloze wereld; en welk verderf kan vollediger zijn dan dit?

De man van God uit Juda

De 'man Gods' die door de oude profeet werd misleid, zou zekerheid hebben gehad over de goddelijke beginselen, als zijn ziel ervoor had geleefd. Het ontvangen woord zou hem zeker hebben beschermd, want het verbood hem uitdrukkelijk om op die plaats te eten en te drinken.

Maar goddelijke principes zouden ook zijn redding zijn geweest. Het woord dat hij had gekregen toen hij op reis ging, was daarop gebaseerd, zoals we gemakkelijk kunnen zien. Want hoe zou de Heere een onrein vat kunnen gebruiken? De oude profeet was duidelijk terzijde geschoven als ongeschikt voor het gebruik van de Meester. Hij woonde in de stad waar God iets te doen had, maar hij werd gepasseerd. De Heere was naar Juda gegaan om een getuige te halen tegen het altaar in Bethel, hoewel een heilige van Hem op die plek woonde. Hoe kon 'de man Gods' denken dat de Heere de profeet van Bethel als Zijn werktuig kon gebruiken? Hij had hem gepasseerd. Hij had hem al behandeld als ongeschikt voor Zijn gebruik,

volgens de principes van Zijn huis dat een onrein vat niet geschikt is voor de dienst (2 Tim. 2). Hoe kon de man Gods uit Juda onzorgvuldig zijn over dit alles?

Het woord dat hij had gekregen was genoeg om hem te zeggen hoe dit principe van Gods eer op dit moment om zo te zeggen leefde in Gods gedachten. Want hem werd bevolen om niet te eten of te drinken in die onreine plaats, noch terug te keren langs de weg die hij gekomen was. Zo duidelijk was het gebod om gescheiden te blijven van alle gemeenschap met datgene waartegen Hij hem gebruikte om te getuigen.

En toch werd 'de man Gods' misleid om een boodschap als van de Heere aan te nemen van iemand die in contact en gemeenschap was met de onreinheid, waartegen hij helemaal uit Juda moest komen om te getuigen! Vreemde vergeetachtigheid! Droevige zorgeloosheid over de principes van het huis van God. Een heilige als hij was, en een dienaar als hij was, trouw ook tegenover het aanbod van de koning: het gevolg was dat zijn lichaam niet mocht komen in het graf van zijn vaderen (1 Kon. 13).

Micha tegenover Josafat

Als het oog eenvoudig is, is het hele lichaam vol licht. Er is consistentie en harmonie in handelen, wanneer het leidende principe helder en onvermengd blijft. Micha's actie in 2 Kronieken 18 was van die aard, maar Josafat's leven was toen allesbehalve 'vol licht'. In het uur waarin hij Micha achterliet om naar de gevangenis van koning Achab te gaan, terwijl hijzelf de koning van Israël naar het slagveld vergezelde, wie zou hem dan als een heilige van God hebben herkend?

Waar was toen het lichaam 'vol licht'? Het was de vertroebeling en verduistering van alle licht waaraan hij werkelijk deel had. Er was toen geen harmonie, geen zuivere en wolkeloze middag die de weg van Josafat markeerde; geen zeker maken van 'zijn roeping en verkiezing', zoals de apostel zegt.

Het is goed om de beste man nog een stap verder te volgen, in 2 Kronieken 20. Want in de dagen van Ammon, Moab en de berg Seir was Josafat's lichaam weer 'vol licht'. Hij handelde zoals een zoon van David zou moeten handelen; hij zocht de Heere alleen; en alles was geloof en overwinning en vreugde.

Maar toen Micha vroeger naar de gevangenis van Achab werd gestuurd en Josafat zelf naar de strijd ging met Achab, waar was de zoon van David toen? Het hele lichaam was vol duisternis.

De teruggekeerde ballingen

De ballingen, teruggekeerd uit Babylon naar het land en de stad van hun vaders, geven ons op dezelfde manier een leerzame les over dit onderwerp van het kleed van verschillende soorten stof; en hun geschiedenis bevat zowel bemoediging als waarschuwing.

Ze weigeren niet om de straf voor de zonde van de natie te aanvaarden, en daarom accepteren ze de plaats van onderwerping aan de heidense macht die God over hen had gesteld vanwege hun zonde. Ze aanvaarden de gunst van Kores, Darius en Artaxerxes, in de geest van het gebod: 'Ere wie ere toekomt'. Ze spreken over een niet-Joodse machthebber als 'de grote en vermaarde Asnappar' (Ezra 4:10), die volken in ballingschap heeft gevoerd, en voelen zich duidelijk dankbaar voor de gunst die de ene na de andere heerser hun heeft betoond, zegenen God voor hen en zijn bereid, daar ben ik zeker van, te bidden voor het leven van de koning en zijn zonen.

Maar met dit alles waren ze een afgescheiden volk. Hun afwijzing van Samaritaanse banden was net zo oprecht als hun aanvaarding van de gunst van heidense heersers. De ijver en de zuivering van gemengde principes en van de gruwel om Grieken in de tempel te brengen en de heilige plaats te verontreinigen, was net zo standvastig als die zou zijn geweest in de dagen van Jozua of David. Ze weigerden de kleding van verschillende soorten stof. Als ze die hadden willen dragen, had het hun veel moeite kunnen besparen bij de voortgang van het werk van hun handen, dat ook het werk van de Heere was. Maar ze konden en wilden niet. Het was niet volgens de verordeningen van God.

Paulus had zich een gevangenisstraf kunnen besparen als hij het getuigenis van de slavin in Filippi had geaccepteerd (Hand. 16). Maar het was weer Samaritaanse hulp, of iets ergers, en hij kon het niet; en de man die bij die gelegenheid het kleed van wol en linnen weigerde, moest vanwege zijn trouw zijn voeten in de boeien laten slaan en gevangenisbanden dragen. Maar uiteindelijk kwam alles goed, zowel met Paulus als met de teruggekeerde ballingen. Hun God pleitte voor hun zaak.

Hier komen echter enkele nieuwe en serieuze punten van onderricht over de kwestie van gemengde principes aan de orde. Ik voel dat ik hier verder op kan ingaan in het besef van de persoonlijke noodzaak en toepassing. De verdere geschiedenis van de ballingen uit Babel waarschuwt ons en onderwijst ons. Ze

weigeren het vreemde verbond, ze willen het gewaad van verschillende soorten stof niet dragen, maar dan dragen ze hun eigen gewaden *zonder gordel*; dat is de moraal van het verhaal.

Ze gaan hun eigen huizen bouwen wanneer de vijandschap van de Samaritanen de bouw van het huis van de Heere tegenhoudt. Dit is een waarschuwing voor ons, zoals het schaamte was voor hen, en de Geest van God moest hen wekken als uit slaap en dronkenschap. Ze dienden zichzelf toen de dienst van de Heere werd onderbroken. Gemak en verwennerij en zelfbevrediging nemen de plaats in die was vrijgekomen.

Haggai en Zacharia moesten hen oproepen om de lendenen te omgorden en hun lampen te laten branden. In geen geval sturen ze hen terug om een verbond te sluiten met de Samaritanen. Ze zeggen niet dat ze zich vergisten door het kleed van verschillende soorten stof te weigeren, ze roepen hen alleen op om het reine gewaad dat ze droegen weer aan te doen en Gods werk op Zijn wijze te doen, ook al zouden de Samaritanen hen weerstaan.

Dit alles is vol betekenis voor ons. Laat de nood ook hoog zijn, Gods Geest zal de heilige nooit in 'wol en linnen' kleden; maar tegelijkertijd wil Hij dat het reine kleed *omgord* is. Een niet omgord gewaad is niet naar Zijn gedachten; en vaak merkt Hij dat het ontbreekt, zoals in de dagen van Haggai en Zacharia. Dit is een ernstige vermaning: wel een reine positie te hebben, maar weinig geestelijke genade en barmhartigheid.

De teruggekeerde ballingen bevonden zich in de juiste positie. Hun plaats was beter dan die van hun broeders die nog steeds in de verre steden van de onbesneden heidenen woonden. En ze deden er goed aan, zoals ik heb gezegd, toen ze een verbond met de Samaritanen weigerden. Dit verbond zou slechts het dragen van kledingstukken van verschillende soorten zijn geweest, van 'wol en linnen'. Dit deden zij niet; maar wie zo'n beproeving doorstaat, faalt bij een andere.

Hoewel ze dus weigerden om gemengde kleding te dragen, waren hun kleren, zoals we zagen niet omgord, en nog erger dan dat, ze waren droevig bevuild en bevekt. Deze teruggekeerde Joden deden het veel slechter dan hun broeders die in de verre landen van de heidenen leefden. Hun wegen in het Heilige Land werden aan de kaak gesteld door die van hun broeders onder de heidenen. De Joden in het buitenland hadden hun broeders vrijgekocht van de heidenen aan wie ze verkocht waren, terwijl de Joden thuis of de ballingen die naar Jeruzalem waren teruggekeerd, hun broeders als slaven verkochten wegens schulden (Neh. 5). Wat een trieste zaak, wat een vernederend feit! Is er ook nu niet veel dat hiermee

jammerlijk verwant is? Dit is zoiets als een vorm 'zonder kracht'. Maar het koninkrijk van God bestaat niet in woorden, maar in kracht.

Onze positie kan helemaal volgens Gods gedachten zijn, maar de praktische genade waardoor ze gekenmerkt moet zijn, kan armzalig zijn. En hoe moet dit ons waarschuwen om niet te rekenen op het voordeel van een louter zuivere en afgescheiden positie! Als hierop vertrouwd wordt, of als het met een niet geoordeeld en onoplettend hart wordt gehandhaafd, kunnen zelfs zij onder de onbesnedenen ons berispen. Veel liefde en dienstbaarheid is vaak wel binnen te vinden, zoals ik heb gezegd, terwijl weinig van de kracht van de heiligheid en van de gezindheid van de hemel hen kenmerkt die naar buiten gaan.

Wat ik bedoel is dat er vaak minder genade en morele kracht te vinden is in de zuivere positie dan in de onreine verbinding. David hield veel van Jonathan, maar toch was hij niet zijn metgezel. Maar de metgezellen van David waren soms een beproeving voor hem en spraken er bij een gelegenheid zelfs over om hem te stenigen, terwijl Jonathan persoonlijk altijd aangenaam voor hem was. Wat een buitenkant, en wat een binnenkant zien we hier! En toch was Davids plaats van verwerping toen de plaats van de heerlijkheid, en zijn metgezellen waren in de juiste positie. Maar wat stelt dit allemaal aan de kaak! Toch zien we hetzelfde om ons heen tot op dit uur. Er is geen les die ik meer onder de aandacht van mijn eigen hart zou willen brengen dan deze, en ik denk dat ik kan zeggen dat ik waarde eraan hecht:

- Positie zonder inhoud;
- principes buiten de praktijk;
- jaloezie over orthodoxie, waarheid en verborgenheden;
- en weinig persoonlijke gemeenschap met de Heer.

Voor al die dingen leeft de ziel in voortdurende angst en tevens in oordeel en afwijzing. De ernst over de vele en vele juiste dingen die in Efeze werden aangetroffen; het leven en de activiteit, ook van godsdienstige aard, die in Sardis heersten; en de orthodoxie van Laodicea, het werd allemaal door de Heer op de proef gesteld en we erkennen de uitdaging volkomen (Openb. 2 en 3).

Het geven van de tienden van de munt, de dille en de komijn, terwijl het oordeel en de genade werden nagelaten, werd ontmaskerd door de woorden van Christus. En door de Geest sluit de heilige zich aan bij die ontmaskering: 'Of de boom is goed, en dan ook zijn vrucht goed; of de boom is bedorven, en dan ook zijn vrucht bedorven. Want aan de vrucht wordt de boom gekend' (Matt. 12:33).

We weigeren positie zonder inhoud, zoals we principes zonder praktijk zouden weigeren; of waarheid, verborgenheden en kennis zonder Christus Zelf en de persoonlijke gemeenschap met Hem. Maar op de volmaakte bladzijden van het Woord komt alles tot zijn recht, en niets meer volgens Gods gedachten dan waar alles op zijn plaats en in zijn mate wordt geëerd. Zoals Hijzelf zegt: 'Deze dingen nu zou men moeten doen en de andere niet nalaten' (Matt. 23:23).

Maar hier wil ik even noemen wat een opluchting voor de ziel is: dat Hem in genade te kennen Zijn lof en onze vreugde is. We denken intuïtief aan Hem als iemand die gehoorzaamheid eist en dienstbaarheid verwacht. Maar het geloof kent Hem als de Heer die communiceert; die spreekt over voorrechten in plaats van over plichten; over de liefde, de vrijheid en de zegeningen van onze relatie met Hem, in plaats van over de tegenprestaties van onze kant.

Dit is waar, geliefden, en wat we vandaag de dag ook nodig hebben, hoewel het misschien een beetje buiten mijn betoog van zojuist ligt. De roeping van God zondert ons af, maar we hebben de Geest van God nodig om de plaats volgens Gods gedachten in te nemen en met een liefdevolle, toegewijde geest. 'Het zout is goed', het goddelijke principe is juist. Maar het zout kan zijn kracht verliezen. De juiste positie of het goddelijke principe kan begrepen en verkondigd worden, terwijl er geen levenskracht in zit. Wat een verscheidenheid aan moreel onderricht wordt de ziel zo geboden in de woorden van onze Heer! Maar laten we blijven luisteren en we zullen blijven leren, want de goudmijn is nooit uitgeput.

De tweeënhalve stam

De geschiedenis van de tweeënhalve stam heeft zijn eigenaardige instructie voor ons. Ze staan niet in het gezelschap van een Lot uit de dagen van Abraham, hoewel ze ons in sommige opzichten aan hem kunnen doen denken. Want, zoals ik zojuist heb gezegd, het is wonderlijk wat een verscheidenheid aan moreel karakter en christelijke ervaring zich aan de ziel voordoet in de geschiedenissen van de Schrift; de lichtzijden en schaduwzijden zijn te volgen, evenals de hoofdlijnen. Dit treft ons duidelijk in de geschiedenis van dit volk.

Zij zijn Lot niet, maar ze doen ons aan hem denken. Evenals hij begint hun geschiedenis met het oog gericht op de waterrijke vlakten die goed zijn voor het vee. Terwijl ze nog aan de woestijnkant van de Jordaan zijn, denken ze aan hun vee. Abraham, hun vader, was nooit aan die kant van de rivier geweest. Mozes had niets tegen hen gezegd over de vlakten van Gilead. Evenmin hielden hun verwachtingen bij het land Kanaän op, toen ze uit Egypte werden geroepen. Maar Ruben, Gad en

Manasse hadden vee, en zij vroegen om een erfdeel aan de oostelijke of wilderniskant van de rivier, want daar zou het vee goed kunnen grazen.

Ze dachten er helemaal niet aan om in opstand te komen, om het erfdeel van Israël op te offeren, of zichzelf of hun belangen te zoeken los van de roeping van God. Maar in Gilead zou goed voor het vee gezorgd kunnen worden en daar wilden ze blijven, hoewel natuurlijk alleen als Israëlieten volgens de roeping van God. Hoe natuurlijk! Hoe herkenbaar! Ze hielden vast aan de hoop van het volk van God, hoewel ze niet op de plaats van die hoop wandelden. In karakter en gedrag waren ze geen gestorven en opgestaan volk, maar wel één in het geloof met hen. Ze zouden hun bondgenootschap met de stammen die de Jordaan zouden oversteken bevestigen, hoewel ze zelf aan de woestijnkant van de Jordaan zouden blijven.

Zij waren niet, zoals Lot, een volk van gemengde principes, dat opzettelijk hun leven vorm gaf door wat niet strookte met de roeping van God. Maar zij waren een geslacht dat toonde niet in de kracht hiervan te wandelen door die roeping *alleen* te bezitten en te waarderen, maar de gedachten te richten op een andere hoop dan die daarmee verbonden was. Nogmaals zeg ik: hoe gewoon! Dit is een grote generatie. We kennen onszelf te goed om ons hierover te verbazen.

Mozes was ongerust over deze ontwikkeling en hij toonde dat met veel besluitvaardigheid. Hij vertelde dit volk dat ze hem herinnerden aan het gedrag van de verkenners, die hij jaren hiervoor had uitgezonden vanuit Kades-Barnea. Hun optreden had hun broeders ontmoedigd en had veertig jaar extra pelgrimstocht door de woestijn veroorzaakt. Dit was zo anders dan de roeping van God uit Egypte, in de hoop op het land Kanaän, om te blijven steken op enig deel van de reis; en Mozes nam het hun kwalijk.

En het is erg wanneer dit gebeurt, als de eerste gedachte van een heilige die wandelt in de kracht van de opstanding van Christus, die is van verontrusting over wat hij ziet of hoort van een broeder; en toch hoe gewoon! Ruben, Gad en de halve stam van Manasse moesten zich verantwoorden en opnieuw beloven dat zij zich geenszins zouden losmaken van de gemeenschap en de belangen van hun broeders; en zij deden dit met ijver en ook met integriteit.

Hierin zijn ze niet zoals Lot. Ze zouden het oostelijke Gilead niet hebben genomen, als dit het verlies van hun identiteit had betekend tegenover hen die naar het westelijke Gilead zouden trekken: de erfenis van Kanaän. Maar Mozes kon hen niet laten gaan zoals Abraham handelde met Lot; zij mochten niet op die manier behandeld worden. Ook kwam het oordeel van God niet over hen, zoals over de ongelovige verkenners die een slecht bericht over het land vertelden. Maar Mozes

keek naar hen en vreesde voor hen, en had angstige en onrustige gedachten over hen.

Wat een schakeringen vinden we in deze verschillende illustraties van karakter! Wat een verschillende kwaliteiten kunnen we onderscheiden in deze wollen en linnen stoffen! Verschillende klassen onder het volk van God, en schakeringen van onderscheid in dezelfde klasse. We hebben Abraham en Mozes en David; we hebben Lot en Jonathan en de stammen in Gilead; we hebben Josafat en Obadja. Maar toch was dit het volk van God. Sodom was de woonplaats van Lot, het hof van Saul was de plaats van Jonathan en het paleis van Achab was de plek van Obadja; terwijl Abraham in een tent woonde, David in een grot in de aarde, en Elia met de voorzieningen van God bij de beek Krith of in het heidense Sarepta. Hier waren verschillen!

En zo ook tussen Jonathan en anderen, want Jonathan was strikt genomen geen Lot en geen Obadja, hoewel we hen over het algemeen als een klasse samenvoegen. Noch was Obadja precies zoals Lot. En tussen Lot, Jonathan en Obadja aan de ene kant, en Mozes, Abraham en Elia enz. aan de andere kant, zien we de Rubenieten, de Gadieten, en de halve stam van Manasse: een geslacht dat de gedachte aan afscheid van de roeping en het volk van God niet wilde toelaten, maar dat in zijn handelen toonde wat niet in overeenstemming was met die roeping. En dit is inderdaad een algemene klasse; nee, dit is de algemene klasse (Num. 32). Ons eigen hart weet het heel goed.

Jozua, die de gezindheid van Mozes had, beschouwde hetzelfde volk met enige angst en argwaan, net zoals Mozes eerder had gedaan. Hij riep hen bij zich en richtte een speciaal woord van vermaning en waarschuwing tot hen toen de tijd van actie in het legerkamp van God begon. Kleine dingen in de Schrift zijn soms erg symptomatisch. Ik twijfel er niet aan dat dit het geval is in Jozua 1. Wat de stammen in het algemeen betreft, hoefde Jozua alleen maar te zeggen: 'Maak proviand voor u klaar, want nog binnen drie dagen zult u deze rivier, de Jordaan, oversteken, zodat u kunt binnengaan om het land in bezit te nemen dat de Heere, uw God, u geeft om in bezit te nemen' (Joz. 1:11). Ze waren vrij; ze waren klaar; ze hoefden alleen maar het uur van vertrek te weten. Evenals Noach was alles klaar voor de reis naar een andere wereld, en hij had alleen tijd nodig om zich met zijn gezin in het schip te begeven.

De tweeënhalve stam waren niet zo goed uitgerust. Ze waren bezwaard, en intuïtief gedroeg Jozua zich tegenover hen als tegenover een zware last op het moment dat hij moest vertrekken. Hij moest hen uitdagen – tenminste, hij voelde dat hij dat moest – om hen te herinneren aan hun beloften tegenover de overige stammen

van Israël, want hij zag hen niet alsof zichzelf helemaal Israël waren. In zekere zin was hij voor hen wat de engel die naar Sodom kwam voor Lot was (Joz. 1:12-18).

Merk ditzelfde volk weer op in Jozua 22. De ark was overgetrokken, de voeten van de priesters die haar droegen hadden de wateren van de Jordaan gespleten, en de ark was overgegaan om het Israël van God te leiden en te beschutten; en het is waar dat Ruben, Gad en Manasse ook overgetrokken waren. Maar Israël en de ark bleven daar en de tweeënhalve stam keerden terug om zich te vestigen waar hun broeders slechts hadden gezworven; terug om dit twijfelachtige en vreemde beeld te tonen: Israëlieten die hun plaats en hun belangen buiten de natuurlijke grens van hun beloofde erfenis vonden, een thuis waar de ark nooit had gerust.

Voordat zij op de terugreis gingen, lijkt Jozua dit te voelen en waarschuwt en vermaant hen speciaal; en zodra zij de doortocht maken en op de plaats komen die zij hadden uitgekozen, beginnen zij het ook te voelen. Ze zijn niet helemaal gerust in hun ziel en ze richten een altaar op. Dit klinkt ons veelzeggend in de oren. Een Israëliet in het land Gilead tot op deze dag begrijpt het.

Josafat was op die manier ongerust, toen hij zich met Achab op de troon bevond. En onder de druk van die ongerustheid, die het hart van een ware Israëliet op een verkeerde plaats vervult, vroeg hij om een profeet van de Heere. Dit was de taal van de vernieuwde geest in een vreemd land.

De tweeënhalve stam richtten een altaar op en noemden het hun 'Getuige'. Het was een getuige, zoals zij van plan waren, van het feit dat Israëls God hun God was; dat zij deel hadden aan de hoop en roeping van het Israël van God. Maar waarom dit alles? Als zij hun deel in Kanaän hadden ingenomen, hadden zij dit niet nodig gehad; dan hadden zij het origineel gehad en geen weerspiegeling. Zij zouden het getuigenis van binnen hebben gehad, en deze Getuige van buiten zou niet nodig zijn geweest. Maar zij waren niet in Kanaän, maar in Gilead. Silo was niet in zicht en ze moesten zichzelf kunstmatig steun geven om hun vertrouwen te sterken, met een steunsel dat ze zelf hadden bedacht, zodat bekend zou zijn dat zij en het Israël van God één waren. Dit alles is vol betekenis, en wordt tot op de dag van vandaag vaak gezien.

Een getuigenis van wat we zijn en wie we zijn als heiligen wordt verlangd door de ziel, en gevraagd door anderen, zodra we in een positie in de wereld komen waarmee de roeping van God niet volledig te combineren valt. Een of ander kunstmatig of secundair getuigenis wordt dan wenselijk geacht; goedkeuring of acceptatie door anderen, het onderzoek van onze eigen persoonlijke toestand, met veel onrust van de ziel, redeneringen over dit alles, herinneringen aan betere dagen die soms worden opgeroepen.

lets van dit secundaire karakter zoals het altaar als getuige is nodig, waar de ziel niet helemaal eenvoudig en trouw is. Dit alles is nog steeds welbekend, en dit is naar mijn oordeel het schrift op de pilaar in het land van Gilead. De vrouw van Lot, als zoutpilaar, heeft zeker een schrift erop dat de goddelijke Meester voor ons heeft ontcijferd; en ik twijfel niet eraan dat de Heilige Geest, de Geest der waarheid, ons onder Zijn zalving het schrift op deze pilaar wil laten lezen die Israëlieten buiten de natuurlijke grenzen van het beloofde erfdeel ooit hebben opgericht.

Het kan ons waarschuwen, als we van rust en zekerheid van hart en diepe zielsvrede houden, om niet terug te keren en een woonplaats te vinden waar de gemeente van God een aardse rustplaats heeft gevonden. Leest u deze regels? Elk hart kent zijn eigen leed. Zulke verstoringen van de geest, de vraag van Josafat om een profeet van Jehova, dit altaar als getuige, het spreekt zowel voor als tegen ons. Ze duiden op een heilige of vernieuwde geest, maar wijzen op zulke omstandigheden, oefeningen en ervaringen die een meer eenvoudige en toegewijde liefde tot Christus ons zou hebben bespaard.

Ruben, Gad en Manasse worden voor de tweede keer uitgedaagd. Jozua en de stammen in Kanaän moesten hen nu uitdagen zoals Mozes dat eerder deed. Hun altaar in Gilead wekte nu argwaan, zoals hun verlangen om zich in Gilead te vestigen destijds argwaan had gewekt. Dit is allemaal natuurlijk en gebruikelijk, en symptomatisch. Heiligen in Gilead zijn niet van dien aard dat ze 'hun roeping en verkiezing zeker maken' bij hun broeders, tenminste niet zonder enig onderzoek. Er was grote beroering onder de stammen die nu in Kanaän waren en in het bewuste bezit van Silo en van Gods tabernakel daar, en er werd een expeditie ondernomen om de zaak te onderzoeken.

lets, ze wisten niet wat, trof hun oog dat in strijd leek te zijn met de algemene roeping van Israël; en het moest op zijn minst uitgelegd worden. Wat een treffend beeld is dit. Wij zijn zeker thuis op zo'n plek en kennen de gewoonten van de plaats. Ik geloof dat de apostel in zijn brieven aan de Korinthiërs een Pinehas is in nieuwtestamentische gedaante, een zoon van Eleazar de priester, die de rivier oversteekt om de plek in het land Gilead te onderzoeken.

Er waren dingen in Korinthe die Paulus verontrustten, symptomen van een droevig afwijken van de algemene roeping van de hemelse heiligen. Ze leken onder de mannen van de wereld te zijn, om als koningen op aarde te regeren. Zijn bediening volgens de zachtmoedigheid van Christus werd veracht, en anderen werden geëerd vanwege hun plaats en voordelen in de wereld. De weg van de scholen, de weg van de wijsheid van mensen, kreeg weer gezag en de heiligen leken terug te keren om zich te vestigen daar waar Gods gemeente slechts een onbekende vreemdeling

was. In het beeld van de ijver van Jozua 22 steekt Paulus dan de rivier over, en hoe de ontdekking ook mag zijn, de actie is pijnlijk en de noodzaak ervan een schande in de geschiedenis van de kerk.

De stammen van Gilead stelden Pinehas en zijn broeders misschien meer tevreden dan de heiligen van Korinthe de apostel konden geruststellen. Al deze verschillen en variaties in de omstandigheden van het volk van God zijn tot op dit uur bekend, maar er is de gemeenschappelijke droefheid dat de roeping en verkiezing niet zeker is gesteld. En we moeten hetzij reizen maken, hetzij aanleiding geven tot reizen opdat onze wegen, de getuigen, de altaren en pilaren, het geblaas van de kudde in Gilead, kunnen worden geïnspecteerd en onderzocht, in plaats van dat we samen kunnen rusten en ons kunnen voeden en de geheimen leren van de tabernakel en het altaar te Silo.

Korinthe

In het Nieuwe Testament was de gemeente in Korinthe te vergelijken met de Israëliet aan de woestijnkant van de Jordaan. De apostel vreesde de heiligen daar niet voor judaïserende invloeden; ook niet voor de werking van de vrijheid van denken en ongelovige speculaties, tenminste niet ten tijde van de tweede zendbrief; ook niet voor het veranderen van de genade in losbandigheid.

Deze angsten houden ons bezig als hij zich tot andere heiligen en gemeenten richt; maar in Korinthe was wereldsgezindheid het gevaar. Een zekere leraar schijnt de aandacht van de heiligen daar te hebben getrokken; hij was iemand die zowel van nature als door de omstandigheden iets had om het louter natuurlijke hart aan te spreken. Hij was, geloof ik, zoals de moderne taal zegt, een heer. Hij had een mooi figuur en een onafhankelijk fortuin, en de heiligen in Korinthe waren duidelijk voor een groot deel onder zijn invloed gekomen. Tot op zekere hoogte waren ze misleid.

Ze begonnen de dingen naar de uiterlijke schijn te beoordelen; ze stonden toe dat iemand zichzelf ophemelde en belangrijk onder hen wilde zijn, alleen maar omdat hij voordeel had van de natuur en van de omstandigheden. Zo'n verkeerde toestand moest de apostel weerstaan. Genegenheid en vertrouwen in hemzelf waren in zekere mate afgenomen, omdat hij niet zulke voordelen had om zich op te kunnen beroemen, iets wat zij zo begonnen te waarderen. En het was zeker niet zijn bedoeling om zulke dingen te beïnvloeden. En al had hij bepaalde voorrechten naar het vlees waarop hij zich zou kunnen beroemen, toch zou hij liever roemen in zijn zwakheden. Hij wilde 'zwak zijn in Christus'.

De natuurlijke of wereldse voordelen die deze man had en gebruikte onder de heiligen, stelde de apostel aan de kaak zoals Mozes het wollen en linnen gewaad of andere mengsels zou verbieden. ‘Wees niet ongelijk met ongelovigen verbonden’, zegt hij nu tegen de heiligen in 2 Kor. 6, zoals Mozes vroeger tegen Israël had gezegd: ‘U zult niet samen met een os en een ezel ploegen. U zult geen kleed van verschillende soorten stof dragen, van wol en linnen samen’. Maar Paulus zelf was niet op zo’n manier gedreven en gekleed; dat was hij inderdaad niet. Hij behoorde om zo te zeggen bij de eersten van de stam van Juda bij het oversteken van de doodsrivier.

Ik mag toch wel zeggen dat al deze dingen nuttige lessen voor ons illustreren. We moeten ons niet vermengen met datgene waarvan de roeping van God ons scheidt; we moeten geen gewaad van verschillende soorten dragen. Maar als we het weigeren en alleen zuivere kleding aantrekken, de plaats innemen in het verband waartoe de roeping van God ons leidt, moeten we daar leven met een *omgord* kleed en een *onvermengd* kleed, en moeten we ook erop letten dat het onbesmet is. De wereld is niet het terrein tot verbetering, waartoe Christus ons roept. Maar Hij roept ons tot afscheiding van een boze wereld. Maar als we, geliefden, alleen voor de vorm de plaats van afzondering innemen, laten we dan genade en kracht zoeken die nodig zijn om die plaats te kunnen versieren en in te richten voor de Heere!

En dat is het karakter van de tijd die we nu meemaken. De god en de overste van de wereld staat de burgers toe zijn huis te vegen en te versieren, en zij worden ertoe geleid het opnieuw te bewonderen in zijn versierde staat en zichzelf te vleien met de gedachte dat het echt niet meer hetzelfde huis is dat het ooit was. Maar dit is zinsbegoocheling; het is evenzeer het huis van de onreine geest als het ooit was, en alleen maar geschikt voor hem omdat het geveegd en versierd is; en spoedig zal hij al deze handelingen van de burgers gebruiken voor zijn laatste en vreselijkste doeleinden.

‘Wie niet met Mij vergadert, verstroot’. Is onze arbeid in overeenstemming met dit doel van Christus? Is het volgens de regels van Zijn maten en gewichten? Als dat niet zo is, dan doen we – ook al werken we in Zijn naam – alleen maar wat de vijand al snel voor zijn eigen rekening zal nemen.

In de gelijkenis blijkt het vegen en het opruimen van het huis ten slotte allemaal voor de onreine geest te zijn gedaan, aan wie het huis evenzeer toebehoorde als vroeger, hoewel het waar is dat hij het voor een tijd had verlaten. Wat er ook gedaan is voor de verbetering van het huis, het is gedaan voor de meester van het

huis; en de satan is de god van deze wereld, evenzeer als vroeger, en zal dit zijn tot het oordeel erover plaatsvindt door de Ruiters op het witte paard.

De langdurige vrede van de naties die Europa zolang en tot voor kort heeft genoten, gaf overvloedig gelegenheid tot het vegen en versieren van het huis. Op menselijke wijze werd het zwaard veranderd in een ploegschaar. De aarde en haar bronnen, de mens en zijn vaardigheid, zijn gecultiveerd meer dan ooit gebeurd is in het verleden; en het huis ziet er anders uit, nu het onder de reinigende en versierende arbeid van haar dienaren staat. De vooruitgang in letteren, zeden en godsdienst is immens; er zijn vredesinitiatieven, matigheidsgenootschappen, literatuur voor miljoenen en muziek voor miljoenen; en de algemene confederatie van de naties verkondigt dit alles luidkeels, evenals de roem in de tijd die elk uur gehoord wordt.

Maar deze ijver is in overeenstemming met de geest van de echte meester van het huis, of de god van deze wereld. Dit is een serieuze waarheid: 'Wie niet met Mij vergadert, verstroot'. Dit is een ernstig woord: 'Wees niet ongelijk met ongelovigen verbonden'. Het is verwarring, het ongeoorloofd samenweven van wol en linnen.

Maar, geliefden, terwijl ik dit zeg, laat het hart verootmoedigd worden door de belijdenis dat menig dierbare dienstknecht van Christus die met een verkeerd doel werkt – niet met de maten en gewichten die volgens de standaard van het heiligdom zijn – met ware genegenheid en ijver en vurigheid optreedt en meer gevorderd is dan anderen van ons, die hun dwaling duidelijk hebben onderscheiden.

Ik vrees onverschilligheid meer dan vermenging. Ik zou Laodicea meer mijden dan Sardis. Mogen we de les leren in haar beide kenmerken – die van Laodicea en Sardis.

- Sardis, met zijn religieuze drukte die het een naam gaf te leven, zal niet volstaan;
- Laodicea, met zijn egoïstische, koude gemakzucht en tevredenheid, zal dat ook niet doen.

Laten we ijverig zijn, maar in een zuivere bediening; onze talenten gebruiken, maar voor een verworpen Meester; niets zoeken in de wereld die Hem heeft verworpen, maar rekenen op alles in Zijn heerlijke tegenwoordigheid.

